Sp. Tracts, Supplement to "S.H.League."

കത്തോലിക്കാകുടുംബം.

മാർച്ച്—ഏപ്രിൽ 1947.

പുസ്തകം 21. ലക്കം 8-9.

ഏപ്രിൽമാസത്തെ മദ്ധ്യസ്ഥൻ:

രക്തസാക്ഷിയായ വി. വലേരിയൻ (തിരു. ഏപ്രിൽ ഫ്ര്).

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്തിമദശയിൽ റോമാനഗരത്തിൽ കുലീനരായ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും കുഥനായകൻ ഭ്രജാതനായി. ഒരു ക്രൈസ്തവനായ വലേരിയൻ,ക്രിസ്തുമതാവലംബിനിയും സുകൃതിനിയുമായ സെസിലിയാ എന്ന യുവതിയെ ആണു വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നതു്. സെസിലിയാ, തന്റെ കന്യാത്വം ഭിന്നനാഥനു സ്നേഹബലിയായി താൻ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, താൻ ഒരു ദൈവദൂതന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ സ്പർശിക്കരുതെന്നും വലേരിയനെ അറിയിച്ചു. ആ ദൈവദൂതനെ കാണുന്നതിനു തനിക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു വലേരിയൻ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാതെ പ്രസ്തുത ദൈവദൂതനെ കാണാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് അവൾ പറഞ്ഞതിനാൽ വലേരിയൻ ഉർബ്ബൻ മാർപ്പാപ്പായുടെ പക്കൽപ്പോയി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു; തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ, പറഞ്ഞതുപോലെ സെസിലിയുടെ പക്കൽ അയാൾ സുന്ദരനായ ഒരു ദൈവദൂതനെ കണ്ടു് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. മാലാഖാ ഓരോ പുഷ്പമുടി രണ്ടുപേരേയും അണിയിച്ചു. വലേരിയന്റെ അപേക്ഷയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു. മതവിദ്വേഷിയായ റോമാനഗരാധിപൻ വിവരമറിഞ്ഞു് രണ്ടു സഹോദരന്മാരേയും വിളിച്ചുവരുത്തി കള്ള ദേവന്മാരെ ആരാധിക്കുന്നതിനു് അവരോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ അതിനു വിസമ്മതിക്കയാൽ നിഷ്ഠുരമായി പീഡിപ്പിക്കുകയും അവസാനം, അവരുടെ തലവെട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ അയാൾ തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ മാക്സിമിയാനോടു് ആജ്ഞാപിക്കുകയുംചെയ്തു. മാക്സിമിയാനുടനെ അവരുടെമേൽ ആരോപിച്ച കുറ്റം നീക്കി പ്രാണരക്ഷയ്ക്കായി കള്ള ദേവന്മാരെ ആരാധിക്കുന്നതിനു് അവരെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ സത്യമതത്തെ പ്രതി പീഡകളും അനുഭവിക്കുകയും മരണം കൈവരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും തന്മൂലം വരുവാനിരിക്കുന്ന മഹാ ഭാഗ്യത്തെയുംപറ്റി അദ്ദേഹത്തോടു് അവർ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ മാക്സിമിയനും കുടുംബവും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. വിവരമറിഞ്ഞു ക്ഷുഭിതനായ നഗരാധിപൻ വലേരിയന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്റേയും ശിരസ്സു് ഛേദിച്ചുകളഞ്ഞു. വിശ്വാസസംരക്ഷണവിഷയത്തിൽ വേണ്ട സാക്ഷിയായ വലേരിയന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കും പ്രോത്സാഹജനകമായിരിക്കട്ടെ.

St. Joseph's Press
Coonoor

കത്തോലിക്കാ കൂട്ടുകാരൻ.

പുസ്തകം 21. മാർച്ച്–ഏപ്രിൽ 1947. ലക്കം 8-9.

മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യങ്ങൾ.

ii പൊതുവിധി. (തുടച്ച്)

ലോകാവസാനത്തിൽ ഒരു പൊതുവിധിയുണ്ടാകുമെന്നു വേദപുസ്തകവും സഭാപിതാക്കന്മാരും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു; നമ്മുടെ സുബുദ്ധി അങ്ങനെ പിന്താങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. 'മനുഷ്യപുത്രൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിൽ തന്റെ വിശുദ്ധ ദൂതന്മാരോടുകൂടി വരുവാനിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഓരോ മനുഷ്യനും അവന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കനുസരിച്ച് അവൻ പ്രതിഫലം നൽകും.'' (മത്താ. 16. 27). 'മനുഷ്യപുത്രൻ' തന്റെ സകല പരിശുദ്ധ ദൂതന്മാരുമായി മഹത്വത്തോടുകൂടി വരുമ്പോൾ മഹത്വത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കും. അവന്റെ മുമ്പിൽ സകല ജനങ്ങളും കൂട്ടപ്പെടും...(മത്താ. 25-31, 32). എന്നു തുടങ്ങുന്ന വിധി വർണ്ണന എത്രയോ വിശദമാണ്. വീണ്ടും പുറജാതികളുടെ അപ്പോസ്തലൻ 'നാമെല്ലാവരും മിശിഹായുടെ ന്യായാസനത്തിനുമുമ്പാകെ നില്ക്കുമെന്നു റോമാക്കാർക്കും (14–10) 'നന്മയാകട്ടെ തിന്മയാകട്ടെ ഓരോരുത്തൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു തന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രതിഫലം പ്രാപിക്കുവാനായി മിശിഹായുടെ ന്യായാസനത്തിൻമുമ്പാകെ നാമെല്ലാവരും നില്ക്കുവാനുള്ളവരാകുന്നു' എന്നു കൊറിന്ത്യാക്കാർക്കും (11–5–10) എഴുതുന്നതു ഈ പൊതുവിധിയെക്കുറിച്ചാണ്. 'അവിടെ നിന്നു ജീവിക്കുന്നവരേയും മരിച്ചവരേയും വിധിപ്പാൻ വരുമെന്നു നാം വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ചൊല്ലുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ പൊതുവിധി ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനെ നമുക്കു നിഷേധിക്കുവാൻ പാടില്ല.

നേരത്തെതന്നെ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ ഇനിയും വിധിച്ചിട്ടാവശ്യമെന്തു് എന്നൊരു സംശയം നമ്മിൽ ജനിക്കാനിടയുണ്ട്. ആദ്യത്തെ വിധിവാചകത്തിൽ വല്ലമാറ്റവും വരുത്തുന്നതിനായിട്ടാണോ ഈ വിധി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു? ഇതിലേ വിധികർത്താവു് ആദ്യത്തേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തനായ മറ്റാളാണോ? ഇപ്രകാരമൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ ഒരാളെ എന്തിനു വീണ്ടും വിധിക്കണം? ഇതിനു പലേ സമാധാനങ്ങളും പറ

യാണുണ്ട്. ഓരോ മനുഷ്യനും പരസ്യമായും രഹസ്യമായുമുള്ള വ്യക്തിത്വമുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഘടകമെന്ന നിലയിൽ അവന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും പരസ്യമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നവയാണ്. അതല്ലാതെയുള്ള പ്രവൃത്തികളെല്ലാം രഹസ്യമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ രണ്ടു വിധത്തിലും അവൻ വിധിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെ, അവനെ പരസ്യമായും രഹസ്യമായുമായ വിധിക്ക വിധേയനാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, നാം നന്മയും തിന്മയും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ശരീരത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്. അതിനാൽ സമ്മാനത്തിലും ശിക്ഷയിലും ശരീരത്തിനും ഓഹരി അവശ്യമാണ്. പൊതുവിധിവരെ ആത്മാവു മാത്രമാണല്ലോ ഇവ സമ്മാനം അഥവാ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നത്. രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കല്പനകളെ നിറവേറ്റുന്നവരെ പരസ്യമായി സമ്മാനിക്കയും, അഥവാ അവഹേളിക്കുന്നവരെ പരസ്യമായി ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ദൈവം തന്റെ കല്പനകളെ നിവർത്തിക്കുന്നവർക്കു പരസ്യമായ സമ്മാനവും, അവയെ നിന്ദിച്ചു ജീവിക്കുന്നവർക്കു പരസ്യമായ ശിക്ഷയും നൽകുന്നതായി നമുക്കു വിചാരിക്കുന്നതാ. അവസാനമായി ഈ പൊതുവിധി വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥിരതയ്ക്കും, പാപികളുടെ ഭയങ്കരത്തിന്റെ മഹത്ത്വത്തിനും കാരണമാകുന്നു.

ലോകാവസാനവും അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന പൊതുവിധിയും എപ്പോഴാണെന്ന് ആർക്കും തീർച്ചയായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. ലോകാവസാനത്തിൽ ദൈവദൂതന്മാരുടെ കാഹളസ്വരം കേൾക്കപ്പെടുമ്പോൾ മരിച്ചവർ ഉയിർത്തു വിധിയ്ക്കായി ഹാജരാകും. ജോസഫാത്തിന്റെ താഴ്വരയിൽവച്ചാണ് ഈ വിധി നടക്കുന്നതെന്നു ജോവേൽ പ്രവാചകന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നും നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. (ജോവേൽ 3-2-12 നോക്കുക) ജോസഫാത്ത് എന്നു പറയുന്നതു ജറുസലത്തിനു സമീപത്തായി ഒലീവുമലയ്ക്കു അടിവാരത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണ്. ഇവിടെവച്ചുതന്നെയാണു പൊതുവിധി നടക്കുവാനിരിക്കുന്നതു എന്നു പല വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ജോസഫാത്ത് എന്ന വാക്കിന് എബ്രായഭാഷയിൽ 'കർത്താവു വിധിക്കുന്നു' എന്നാണർത്ഥം. അതിനാൽ കർത്താവു വിധി നടത്തുന്ന സ്ഥലം ഏതോ അതു ഏതുമായുമേ ജോസഫാത്തിന് അർത്ഥമുള്ളൂ എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരും തുലോം കുറവല്ല.

പൊതുവിധിയെയും അതിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളെയുംപറ്റി പല പ്പോഴും ചിന്തിക്കുന്നതു സുകൃതജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഏറ്റം ഉപകരി

ക്കുന്ന ഒരു പോംവഴിയാണ്. വിധികർത്താവ് തന്റെ ഇടത്തുവശത്തുള്ളവരോടു 'ശപിക്കപ്പെട്ടവരേ! നിങ്ങളും എന്നിൽ നിന്നകലുവിൻ' എന്നു കല്പിക്കുന്നതു കേൾക്കുക എത്ര മർമ്മഭേദകമാണ്. പക്ഷേ, 'എന്റെ പിതാവിനാൽ ആശീർവ്വദിക്കപ്പെട്ടവരേ! വരുവിൻ. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെ കരസ്ഥമാക്കുവിൻ.' എന്ന സന്തോഷപ്രദമായ വചനങ്ങളും കേൾക്കണമെങ്കിൽ ഈ വിധിയെപ്പറ്റി പലപ്രാവശ്യം ചിന്തിച്ചു് ഒരു പുണ്യജീവിതം കഴിക്കുവാൻ നാം ശ്രമിക്കണം.

മാതാപിതാക്കന്മാരും ദൈവവിളിയും.

ദൈവവിളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു വൈദികന്മാരുടെമാത്രം കടമയാണെന്നുള്ള ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ പല മാതാപിതാക്കന്മാരിലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അക്കാര്യം, തങ്ങളുടെ കഴിവുകൾക്കതീതമായ ഏതോ പാവനമായ ഒരു കൃത്യമായി പലരും കരുതുന്നു. എന്നാൽ, ഇതു പരിതാപകരമായ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണമാത്രമാണെന്നു വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ!

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ആ വാക്യശകലങ്ങൾ — "വിളവധികം, വേലക്കാർ ചുരുക്കം; അതുകൊണ്ടു, വിളവിലേക്കു വേലക്കാരെ അയയ്ക്കുവാൻ വിളവിന്റെ അധിനാഥനോടപേക്ഷിക്കുക" എന്ന വാക്യശകലങ്ങൾ" — ഉരുക്കഴിക്കുന്ന ഞായറാഴ്ചകൾ വൈദികന്മാരോടു മാത്രമുള്ളതാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല.

ദൈവവിളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സഹായം തിരുസ്സഭ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഏറ്റവും വർജ്ജകമായ വൈദികാഭിഷേകകർമ്മങ്ങളിൽ ഒരു രോഗത്തു്, തിരുസ്സഭ തന്റെ പ്രതിനിധിയായ മെത്രാൻവഴി ഏതാണ്ടിപ്രകാരം വിശ്വാസികളോടു ചോദിക്കുന്നു. "പ്രേമഭാജനങ്ങളായ സഹോദരരേ, സമുദ്രത്തിലേക്കിറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കപ്പലിന്റെ സുസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു കപ്പിത്താനെപ്പോലെതന്നെ യാത്രക്കാരും ഉൽസുകരായിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവസേവനത്തിനായി നിർദ്ദിഷ്ടരായിരിക്കുന്ന വൈദികന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അല്മായരുടെ അഭിപ്രായം ആരായുകയെന്ന അഭിലഷണീയമായ പതിവു പുരാതനകാലംമുതൽ സഭയിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്നു." വൈദികന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ, വൈദികമേലധ്യക്ഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ അല്മായർക്കും ഭാഗ

ഭാഗികമായ നല്കുവാൻ തിരുസ്സഭ അനുവദിക്കുന്നു എന്നല്ലയോ ഇതിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്?

ഒരു ശിശുവിന്റെ പ്രഥമാധ്യാപകർ, അതിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരാണ്. അവർ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്ന ആദ്യപാഠങ്ങളും ശിശുമനസ്സിൽ —മെഴുകിനു സമാനം മൃദുലമായ ശിശു മനസ്സിൽ— ഗാഢമായി പതിയും; അവ, ആ ജീവനാന്തം അവരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യും; മേവിജീവിതത്തിലെ ഓരോ പ്രവർത്തനത്തേയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യും. തന്മൂലം, ശൈശവത്തിൽ, കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക്, വൈദികപദത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, പരോഹിത്യപദത്തിലേക്ക് അവരുടെ പിഞ്ചു കാലടികളെ തിരിച്ചു വിടുന്നെങ്കിൽ, മാതാപിതാക്കന്മാർ തങ്ങളാൽ കഴിയുംവണ്ണം ക്രിസ്തുനാഥന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ, തിരുസ്സഭയുടെ അഭിലാഷത്തെ, നിറവേറ്റുകയായിരിക്കും ചെയ്യുന്നത്.

തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളിൽ ഒരുവനെ ദൈവസേവനത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ നഷ്ടമായി ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ കരുതുന്നു. അവർ തങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നു എന്നാണ് അവരുടെ ഭയം! എന്നാൽ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ഒരു ഭയമാണിത്. ദൈവസേവനത്തിനായി സമർപ്പിതരാകുന്ന ഈ സന്താനങ്ങൾ ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല, പ്രത്യുത, ഇനിയും നഷ്ടപ്പെടാത്തവിധം മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ലഭ്യമാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിവാഹിതരാകുന്ന പുത്രന്മാർ, തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ സഹധർമ്മിണിമാർക്കു നല്കുന്നു; അവർ മാതാപിതാക്കന്മാരെ വിട്ടിട്ട് തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരോടു ചേരുന്നു. എന്നാൽ പരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുന്ന പുത്രനാകട്ടെ, തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ, ദൈവം കഴിഞ്ഞാൽ സ്വമാതാപിതാക്കന്മാരെയാണ് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത്. അവരത്രേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹവിഷയം. മറ്റു യാതൊന്നിനും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശനം കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അനുവാദമില്ല. തന്മൂലം, ആ ജീവനാന്തം ആ പുത്രൻ മാതാപിതാക്കന്മാരുടേതുതന്നെയായിരിക്കും. പോരെങ്കിൽ, ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനുംമദ്ധ്യേ നിന്നുകൊണ്ട്, കാൽവരിയിലെ പരിപാവനമായ ബലിവേദിയിൽ അർപ്പിച്ച ദൈവകാരുണ്യവും പാപപ്പൊറുതിയും മനുഷ്യരാശിക്കു ലഭിച്ചുകൊടുക്കുന്ന നിത്യപുരോഹിതനായ ആ പുത്രൻവഴി എത്രയെത്ര വിശിഷ്ടാനുഗ്രഹങ്ങൾ ആ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിക്കുകയില്ല?

തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളിൽ ഒരുവൻ വൈദികനായിത്തീരുകയെന്ന ഈ തീരുമാനം, അഭികാമ്യമായി, അനുഗ്രഹകാരണമായി, ഒരു പിതാ

വിന്, ഒരു മാതാവിന് മറെറാന്നുണ്ട്? തങ്ങൾ അസ്തിത്വം നല്കിയ ആ പിഞ്ചുകുഞ്ഞു്, തങ്ങളുടെ അധരങ്ങളിൽനിന്ന് അമൃതപ്രതീക്ഷകൾ സ്വീകരിച്ച ആ പിഞ്ചു കുഞ്ഞു്, സൃഷ്ടിനാഥനെ, തന്റെ അജ്ഞാത വിത്തിയമാക്കുന്നതു കാണുന്നതിൽ കൂടുതൽ ആനന്ദകരമായി ഒരു പിതാവിന്, ഒരു മാതാവിന മറെറാന്നുണ്ട്. സപുത്രൻറെ പ്രഥമ ദിവ്യപൂജാർപ്പണദിവസം ഒരു മാതാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അല കല്ലിയിരുന്ന വികാരപരമ്പരകളിൽ ചിലതാണ് താഴെ കാണുന്ന ഏഴുകളിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "അനന്തകാരുണികനായ ദൈവമേ, ഞാൻ അങ്ങേ സ്തുതിക്കുന്നു; സ്തുതിക്കുന്നതു് ഈ ഒവെരികനെക്കുറിച്ചു്. . . അദ്ദേഹം എൻറെ കയ്യിലിരുന്നു; ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ രൂപവൽകരിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയെ അങ്ങു വിശിഷ്ട തത്ത്വങ്ങളാൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചു . . . എന്നാൽ ഇന്നു് അദ്ദേഹം എൻറെതല്ല; അവിടുത്തേതു്; പൂർണ്ണമായും അവിടുത്തേതു് . . . കൃതജ്ഞതാവികാരങ്ങളാൽ തരളിതമായ എൻറെ ഹൃദയത്തിൽ അവർണ്ണ്യമായ കരുണാരസം അലതല്ലുന്നു . . . എൻറെ ദൈവമേ, എൻറെ കുഞ്ഞേ, . . . ഞാൻ സന്തോഷിയാണ്. എൻറെ ജീവിതത്തിൽ ആനന്ദപ്രഭകളേറിയ ദിവസങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏറ്റവും ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണമായതു്, അനുഗ്രഹപ്രഭാതമായതു് ഇതാണു്. ഇതു ദിവസം — ദൈവത്തുടക്കുടിയുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ സഭീയജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ നിഴൽ എനിക്കനുവദിക്കപ്പെട്ടതു് ഇന്നാണു് . . . " *(F. D.)*

ആ രാത്രിയിൽ.

കർമ്മലപടലങ്ങളും ആകാശത്തിൽ ഉരുണ്ടുകൂടി. ഇരുണ്ടഞ്ഞ പശ്ചിമബംഗാളിന്റെ അറ്റുകെത്തയിലൂടെ സൂര്യൻ കടലിൽ മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. കൊടുങ്കാറ്റ് അതിശക്തിയായി അടിച്ചു വീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആസന്നമായ പെരുമഴയുടെ സൂചനയാൽ സർവ്വജീവജാലങ്ങളും തന്നാലാകുന്നതെല്ലാം ചെയ്തു തങ്ങളുടെ വസതികളിലേക്കു അഭയം പ്രാപിച്ചു. അനന്തനിമിഷം തിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഇടിവാളുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിജനമായ ആ വനാന്തരത്തിലേ ഒറ്റയടിപ്പാത നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു. ആ വഴിയിലൂടെ മെയ്യ വിറച്ചു നിസ്സഹായനായി ഒരു ബാലൻ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപകടങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലൂടെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരന്ന് കൂടുവാനോ ഒർട്ടു നില്പുവാനോ ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പഠിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും നമസ്കാരങ്ങളും മുഴുവനായിരുന്നില്ലാത്ത ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടെ

അവൻ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇടിയിൽനിന്നും പെരുങ്കുറിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുവാനായി അതിരമ്പുഴയും അരുവിത്തുറയും ഞങ്ങളും എന്തുവേണ്ടു, അവനറിവുള്ള ദൈവാലയങ്ങളിലെല്ലാം ഇതിനകം അവൻ നേർച്ചകൾ നേർന്നുകഴിഞ്ഞു

പെട്ടെന്നു കുറിക്കൊട്ടകളുടെയിടയിൽനിന്ന് ആരോ ഒരു തെക്കുവിളക്കു തെളിച്ചു് അതിന്റെ വെളിച്ചം അവന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കടിച്ചു. തുടർന്നു്, അതിശക്തിയായി, ധാരമുറിയാതെ പുറകെപ്പുറകെയും അവരുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ ചീറിപ്പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതു് അവന്റെ ശ്രോത്രങ്ങളെയും കൊണ്ടു. പക്ഷേ, സാരമാക്കിയില്ല, കാട്ടിൽനിന്നു 'ചേടപടേ' എന്നൊരു ശബ്ദം അവന്റെ കാതിൽപ്പെട്ടു. രണ്ടുപേർ തമ്മിൽ അടിനടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. ഇതെന്തൊരു സംഭവമെന്നറിയാതെ അവൻ കണ്ണുമിഴിച്ചുനോക്കി. പെട്ടെന്നു് ഒരു ഇടിവാളം മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞു. അതാ, രണ്ടുപേർ അവിടെനിന്നു ശക്തിയായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു. ഒരാളെ അവനു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി. വീണ്ടും ഒരു ഇടിവാളം കൂടി മിന്നി. മറവൻ അതിശീഘ്രം പായുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. അട്ടത്തുണ്ടായ ഒരിടിവെട്ടൽ—നമ്മുടെ യാത്രക്കാരൻ നിലംപതിച്ചുപോയി.

ii

അരുകുടവിൽ കുടുംബം, സമ്പത്തുകൊണ്ടും കുലമഹിമകൊണ്ടും ആ നാട്ടിലെ പ്രമുഖ കുടുംബങ്ങളിൽ മുന്നാണ്. അവിടത്തെ ഇപ്പോഴുള്ള കാരണവരായ മാത്തച്ചന്റെ പ്രഥമ വിവാഹത്തിലെ ഏക മകനാണു ചാക്കോച്ചൻ. സൽസ്വഭാവത്തിന്റെ വിളനിലമാണവൻ: നാട്ടുകാരുടെ കണ്ണിലുണ്ണി. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യയായ മറിയാമ്മ ഒരു സോപ്പുകാരിയാണ്. അവൾക്കുണ്ടൊരു മകൻ: കുട്ടപ്പൻ. ചാക്കോച്ചനെ ജന്മശത്രുവായി കരുതിക്കൊള്ളണമെന്നാണ് അവൾ കുട്ടപ്പനെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അവൾ കഴിയുംവിധമെല്ലാം ചാക്കോച്ചനെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നു.

അന്നു ചാക്കോച്ചൻ നേരത്തേ സ്കൂളിൽനിന്നും വന്നു. കുട്ടപ്പൻ ചായകുടിയിൽ കയറിയിട്ടു, പിന്നാലെ വന്നേക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു ചാക്കോച്ചനെ മുന്നോട്ടയച്ചു. സ്വന്തം മകന്റെ സ്നേഹവും മറച്ചുവയ്ക്കുകയും ചാക്കോച്ചന്റെ നന്മകൾപോലും തിന്മകളാക്കിപ്പകർത്തുകയും ചെയ്യാറുള്ള ആ സ്ത്രീ ചാക്കോച്ചനെ അന്നു വളരെയേറെ ശകാരിച്ചു.

മറിയാമ്മ: "കുട്ടപ്പനെന്തുടാ ചാക്കോ?"

ചാക്കോ: ''അവൻ ചായക്കടയിലുണ്ട്. എന്നോട് പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ പറഞ്ഞു.''

മറി: ''അവൻ വരുന്നതുവരെ നിനക്കവിടെ നിൽക്കാൻ വയ്യാരുന്നോ? നേരത്തേ തിന്നാൻ ഇങ്ങോട്ടോടിപ്പോന്നു. ആരാ ഇവിടെ വിളിയിച്ചിരിക്കുന്നത്?'' അവളും കോപാകുലയായിരുന്നു. സുകൃതധാമമായ ആ ബാലൻ മൗനമവലംബിച്ചുതേയുള്ളൂ. നേരം സന്ധ്യയായിട്ടും കുട്ടപ്പൻ തിരിച്ചെത്തിയില്ല. ആ ''ഭദ്രകാളി'' ചാക്കോച്ചനെ ആ കുരിശുകുത്തു കുട്ടപ്പനെ വിളിക്കാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. അവൻ ഭൈരവത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു.

മാത്തച്ചൻ അന്നു നേരം ഇരുട്ടിയശേഷമാണു വീട്ടിൽ വന്നതു്. കുട്ടികളും എവിടെ എന്ന് അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു. വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടപ്പന്റെ ദുർവൃത്തിയെപ്പറ്റിയും ചാക്കോച്ചനെ മറിയാമ്മ ആ കുരിശുകുത്തു് അയച്ചതിനെപ്പറ്റിയും ശകാരശരപ്രഹരത്തിൽ കുറെ സംസാരിച്ചു. ''എന്നാൽ ചെറുക്കനെ എടുത്തു ഭദ്രകാളിയെയ്യോണം'' മറിയാമ്മ ശർജ്ജിച്ചു.

അദ്ദേഹം ചില വേലക്കാരുമായി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. നാം കഥയുടെ ആരംഭത്തിൽക്കണ്ട ആ സംഭവം നടന്ന വനപ്രദേശത്തു് അവർ ചെന്നെത്തി. നാം കണ്ട യാത്രക്കാരൻ കുട്ടപ്പനായിരുന്നു. അവൻ ബോധരഹിതനായി കിടക്കുകയാണ്. ചാക്കോച്ചൻ സമീപത്തുണ്ട്. അവർ കുട്ടപ്പനെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന വീട്ടിലാക്കി.

iii

കുട്ടപ്പൻ സൗഖ്യം പ്രാപിച്ചു. ചാക്കോച്ചൻ തന്നെ കൊല്ലുവാൻ പരിശ്രമിച്ചെന്നും കല്ലെറിഞ്ഞെന്നും ഒരു കുട്ടകൊരൻ ഓടിക്കളഞ്ഞെന്നും കുട്ടപ്പൻ മൊഴിപിറക്കാരെ ധരിപ്പിച്ചു. മറിയാമ്മ ശക്തിയുക്തം 'എസ്സ്' വച്ചു. അതു സംഭവ്യമാണെന്നു മാത്തച്ചനും സംശയം തോന്നിക്കാതിരുന്നില്ല. മറിയാമ്മ ഒരു ഇരാപ്പുലിയെപ്പോലെ കയർത്തു. ചാക്കോച്ചന് അന്നു കിട്ടിയ അടിക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ല. അവൻ കുറ്റം ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു സമ്മതിക്കുവാനാണ്. ഭൈരവതിരുമനസ്സിന്റെ കീഴ്വഴങ്ങി ശകാരവും പ്രഹാരവും അവൻ സഹിച്ചു. അവന്റെ സ്കൂൾപ്പോക്കും അതോടെ നിറുത്തലാക്കപ്പെട്ടു. പാപികളും ദുഷ്ടരുമായ യഹൂദരുടെ മുമ്പിൽവച്ച് അന്യായമായി കുറ്റമാരോപിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യരക്ഷകനെ അവൻ സ്മരിച്ചു.

ഈ സംഭവങ്ങൾക്കുശേഷം ഇരുളടഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുപോയി. ചാക്കോച്ചൻ നിലയില്ലാത്ത ഏതോ മഹാസമുദ്രത്തി

ന്റെ അപരാധങ്ങളിൽ തുടഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഒരുദിവസം സഹപാഠിയായ ജോസഫ് അവിടെ വന്നു. അവൻ മാത്തച്ചനോടു പറഞ്ഞു: ''മാത്തച്ചൻചേട്ടാ എന്നോടു ക്ഷമിക്കണമേ.''

മാ: ''എന്താണ് ഒരു സച്ചാ പറയൂ''

ജോ: ഞാൻ ഞാനെന്റെ അരിശത്തിനു ചെയ്യരുതായിരുന്നു. കുട്ടപ്പൻ പായക്കടയിൽവച്ച് എന്നെ അരുതരുതു ചീത്ത പറഞ്ഞു.

മാത്ത: നീ 'എന്താണു പറയുന്നതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.'

ജോ: അന്നു രാത്രിയിൽ ഞാൻ കുട്ടപ്പനെ കല്ലെറിഞ്ഞ കാര്യം ചാക്കോച്ചൻ പറഞ്ഞില്ലേ? ചാക്കോച്ചൻ മല്ലിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ കുട്ടപ്പനോടു കടുംകൈ ചെയ്തുപോകുമായിരുന്നു. ക്ഷമിക്കണമേ. എന്നോടു ചെയ്യരുതു''

മാത്ത: എന്നിട്ടന്നേരം ചാക്കോച്ചൻ ആ കാര്യം പറയാഞ്ഞതെന്ത്?

ചാക്കോ: ''ജോസപ്പിനെ വെറുതെ വിങ്കമിപ്പിക്കേണ്ട എന്നു കരുതിയാണ്. അപ്പച്ചൻ മൈവഴങ്ങ ഓർത്തു ജോസപ്പിനോടു ക്ഷമിക്കണമേ.''

നിരപരാധനായ ചാക്കോച്ചനെ ശിക്ഷിച്ചുപോയതു മാത്തച്ചൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു നിറഞ്ഞവനായിത്തീർന്നു. കഠിനഹൃദയനായ മറിയമ്മപോലും കരഞ്ഞുപോയി. ഹാ ത്യാഗം! ശത്രുസ്നേഹം!!

ആറാംസ്ഥലം.

'ഡി. കുരിശിന്റെവഴി' എന്ന ഭക്തകൃത്യം നിർവഹിക്കുമ്പോൾ, ആറാമത്തെ സ്ഥലത്തു വിവരിക്കപ്പെട്ടതായ, വേറോനിക്കാ മിശിഹാകർത്താവിന്റെ തിരുമുഖം തുടച്ച സംഭവമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം നടന്നുവെന്നുള്ളതിന് വേറെപുസ്തകങ്ങളിൽ രേഖയൊന്നുമില്ല.

വേറോനിയ്യാ എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന് ''യഥാർത്ഥരൂപ'' എന്നർത്ഥം. ഈ പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഭക്തസ്ത്രീ ഈശോയുടെ തിരുമുഖം തുടച്ചുവെന്നുള്ള പാരമ്പര്യം മൂന്നാംനൂറ്റാണ്ടുമുതൽ നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ പീഡാനുഭവത്തിനുശേഷം അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ, വിശ്വാസികൾ ജരുസലേമിലെത്തി അവിടുന്നു ഗാഗുൽത്തായിലേക്കുപോയ ''കുരിശിന്റെ വഴിയെ'' അനുഗമിക്കുകയും അവിടുത്തെ പ്രത്യേകപീഡാരംഗങ്ങളായിരുന്ന പതിനാലു സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു കൂടെക്കൂടെ ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു പതിവായിത്തീർന്നിരുന്നു. ഇന്നും ജരുസലേമിൽ ചെല്ലുന്ന തീർത്ഥകർ ഈശോ കുരിശുചുമന്നതെ

ണ്ടുപോയ അതേവഴിയിൽക്കൂടി പരസ്യമായി 'സ്ത്രീവാപ്പാത' കഴിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ ആറാമത്തെ സ്ഥലത്തു് ആദം വലിപ്പത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രതിമകളിൽ ഒന്നു് കുരിശു ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകുന്ന കർത്താവിന്റേതും മറ്റൊന്നു് തൂവാലകൊണ്ടു കർത്താവിന്റെ തിരുമുഖം തുടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടേതുമത്രേ.

ജർമ്മനിയിലുള്ള തെരേസാ ന്യൂമാൻ എന്ന അനുഗ്രഹീത കന്യകയ്ക്കു് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭർശനങ്ങളിലും ഈ സംഭവം കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അണ്ടുവട്ടത്തിലുള്ള മിക്ക വെള്ളിയാഴ്ചകളിലും 35 ഭർശനങ്ങളിലായി ക്രിസ്തുനാഥന്റെ പീഡാനുഭവം മുഴുവൻ ആ സ്ത്രീക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം പീഡാനുഭവം ഭർശിക്കയല്ല, ഇതരശോയോടുകൂടി അതിൽ പ്രവേശിക്കുകയത്രേ ആ ഭാഗ്യസ്ത്രീ ചെയ്യുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കൈകാലുകളിലും മാർവ്വിലുമുണ്ടായിരുന്ന മുറിവുകളും തെരേസാ ന്യൂമാനിൽ കാണപ്പെട്ടതിനു പുറമേ പീഡാനുഭവ ഭർശനവേളയിൽ തലയിൽനിന്നും ശരീരത്തിന്റെ മറ്റു പലഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും രക്തം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായും കാണുവാൻ കഴിയും.

ഒരിക്കൽ അവളുടെ പീഡാപ്രവൃത്തികളുടെ അവസരത്തിൽ തെക്കേടം (x) ആ മുറിയിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഉത്സാഹമായ പീഡയാണു് ആ സ്ത്രീ അപ്പോൾ സഹിച്ചിരുന്നതു്. ഓരോ ഭർശനവും കഴിയുമ്പോൾ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതരശോയുടെ തിരുത്തോളിൽനിന്നും ഭാരം കുരിശുവാങ്ങി അദ്ദേഹത്തെ ആശ്വസിപ്പിച്ചുവെന്നു് ഒരിക്കൽ അവൾ പറഞ്ഞു. അതു സ്ത്രീവാപ്പാതയിൽ അഞ്ചാംസ്ഥലത്തുവച്ചു നടന്ന സംഭവമാണല്ലോ. അടുത്ത ഭർശനം എന്തായിരിക്കുമെന്നറിയുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു ജിജ്ഞാസ വർദ്ധിച്ചു. പിന്നീടുണ്ടായ പീഡാവസ്ഥ കഴിഞ്ഞു്, കയ്യിൽ തൂവാലയോടുകൂടിയ ഒരു സ്ത്രീയും അവളുടെ പിഞ്ചു പൈതലുംകൂടി ഇതരശോയെ സമീപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നും, കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ ഒരു പാത്രം വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ജനബാഹുല്യംനിമിത്തം ഇതരശോയെ സമീപിക്കുവാൻ അവനു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും സ്ത്രീയുംകൂടെ ഇതരശോയുടെ അടുക്കലെത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുമുഖം തുടയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചെന്നും തെരേസാ വിവരിക്കയുണ്ടായി: "അ സ്ത്രീയെ അതിനു മുമ്പിലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്" എന്നു് അ

(x) യെരുശലേമിനുള്ളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ചില അമേരിക്കൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തെരേസാന്യൂമാനെ നേരിട്ടു കണ്ടു. അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഞങ്ങളും എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. Ed.

വരും തുടർന്നു പറഞ്ഞു. എപ്പോഴാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു നല്കപ്പെട്ട മറുപടി ഇങ്ങനെയാണു്. "ക്രിസ്തു ഒരു പട്ടണത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുകയിൽ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ പിന്നാലെ അവളും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രാഗ്രത്തിൽ തൊട്ടു് സുഖം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സ്ത്രീതന്നെയാണിതു്." രക്തസ്രവത്തിൽനിന്നും ഇതുവരെ രക്ഷിച്ച സ്ത്രീയാണതു് വെറോനിയ്ക്കാ.

ദർശനസമയം മുഴുവൻ തൊരസന്മുമ്പിൽ കിടക്കയിൽ കിടക്കുകയാണെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡനമുഖവുമായിൽ അവിടെ നേരിട്ടു സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്നതുപോലെയത്രേ അപ്പോൾ അവർക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടതു്. അതിലേ ഓരോ സംഭവവും അവൾ വ്യക്തമായി കാണുകയും ഓരോരുത്തരും പറയുന്ന വാക്കുകൾ അതപടി കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ആരെങ്കിലും അപ്പോൾ അവളോടു ചോദിക്കുന്നപക്ഷം അന്നത്തെ ജനങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷയിൽത്തന്നെ അവൾ മറുപടി പറയും. അവൾക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു സംഭവങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സുവിശേഷത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയാകയാൽ "ആറാംസ്ഥല"ത്തിലേ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചും നാം സംശയിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. (O.S.V.)

സി. ഇ. സി. അംഗങ്ങൾക്കു്.

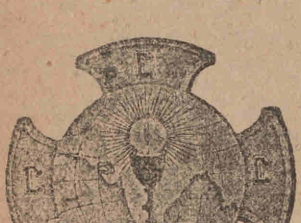

പ്രിയ കത്തോലിക്കരേ,

ദിവ്യകാരുണ്യനാഥൻ നമുക്കു തന്നതു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഏവയൊക്കെയെന്നു കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിക്കാം. സ്നേഹിതന്റെ ദുഃഖത്തിൽ സഹതപിക്കുകയും അയാളുടെ സന്തോഷത്തിൽ ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ സാക്ഷാൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ സ്നേഹിതനായ ദിവ്യകാരുണ്യ ഈശോയുടെ സന്തോഷങ്ങൾ കൂടി കണ്ടു ഗ്രഹിച്ചു് അവയെ അനുകരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു ശ്രമിക്കാം.

ഒന്നാമതായി വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയിൽ നമ്മുടെ കർത്താവു് ക്ഷമയുടെ വലിയദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കു നൽകുന്നു. തന്നിൽനിന്നും പ്രത്യേകാനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവർപോലും തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം തന്നെ ഉപദ്രവിച്ചു ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു. ക്രി

സ്നേഹികളിൽത്തന്നെ ഏതുപേർ ഈ ആരാധ്യമായ ക്രമശേഷിയിൽ തന്നെ നിന്നിരുന്നു! നമ്മുടെ ആത്മാക്കളിൽ ഏഴിന്നളവിലുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹത്തോടെ കർത്താവ് ഏഴിന്നെഴിയിരിക്കുന്ന ഏതു മൈവാലയത്തിലാണ് പൂജിതീനമായി ഉപേക്ഷ ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ മാത്രം പ്രവൃത്തിയും സഹായം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു രാത്രിയും പകലും ഒന്നുപോലെ നമ്മുടെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ശോയുടെ മുമ്പിൽച്ചെന്നു കുടിപോയിട്ടും തന്റെ ഈ ഏകാന്തതയിൽ തന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കാം ധാരാളമായി സഹികിക്കുന്നതിന ശക്തിതരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ എത്ര വളരെ!

മിശിഹായെ, തന്റെ മുന്നോടിയായ വി. യോഹന്നാൻസ്നാനനോട് കഞ്ഞാടെന്ന സംബോധനചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഇതാ ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങളെ നീക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കഞ്ഞാട്" എന്ന്. ഈ പേര ക്ഷമാശീലനായ മിശിഹായ്ക്ക് എത്രയും യോജിച്ചതുതന്നെ. ക്രൂരന്മാരായ പട്ടാളക്കാർ നിർദ്ദയം അവിടുത്തെ ഉപദ്രവിച്ചു. മൃഗത്തെ എന്നപോലെ വലിച്ചിഴച്ചു. എന്നാൽ കൊലക്കളത്തിലേയ്ക്കുകൊണ്ടുപോകുന്ന കഞ്ഞാടിനെപ്പോലെ അവിടുന്നു ക്ഷമയും ശാന്തതയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. തന്റെ ഘാതകന്മാർക്കെതിരായി ഒരു വാക്കുപോലും അവിടുന്ന് ഉച്ചരിച്ചില്ല. ഈ ക്ഷമതന്നെ വി. കർബ്ബാനയിൽ അവിടുന്നു സഭാ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ലോകാവസാനംവരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. തന്റെ സിംഹാസനമായ സക്രാരി എത്ര വൃത്തിഹീനമായിക്കൊള്ളട്ടെ, ദിവ്യബലിക്കുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ എത്ര അയോഗ്യങ്ങളായി ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ അതൊന്നും അവിടുന്നു കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. നമ്മോടുള്ള അതിവ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി അവയെല്ലാം അവിടുന്നു ക്ഷമയോടെ സഹിക്കും. ലോകാവസാനംവരെ സഹിക്കും. ക്ഷമയോടുകൂടി സഹിക്കും.

സി. ഇ. സി. ശാഖകളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്ക്.

സി. ഇ. സി. അംഗങ്ങളുടെ ഈ ആണ്ടത്തെ പൊതുദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം വി. യൗസേപ്പിതാവിന്റെ മാധ്യസ്ഥത്തിങ്കലായ ഉയിർപ്പിന്റെ മൂന്നാം ഞായറാഴ്ച (ഏപ്രിൽ 27) നടത്തണമെന്നാണ്. അന്നേദിവസം സി. ഇ. സി. ഡിറക്ടർ വെ. ഗവ. ഫാദർ സക്കറിയാസ്, സി. ഡി., സി. ഇ. സി. അംഗങ്ങൾക്കായി ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കുന്നതാണ്.

സി. ഇ. സി. സെക്രട്ടറി.

മാർച്ചുമാസത്തെ മദ്ധ്യസ്ഥർ:

ബൊളോഞ്ഞായിലെ വി. കത്രീന. (തിരു. മാർച്ച് 6ന).

ഇറാലിയിലുള്ള 'ബൊളോഞ്ഞ' എന്ന നഗരത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടവംശജരായ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും വിശുദ്ധ ഭൂജാതയായി. ചെറുപ്പം മുതല്ലേ കത്രീന സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അതിയായ തൽപരത പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. തിരിച്ചറിവു വന്നതിനുശേഷം മാതാപിതാക്കന്മാർ പുത്രിയെ സന്ന്യാസിനിയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ പക്കൽ ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ അവിടെ തനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന സുഖസൗകര്യങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു കത്രീന വി. ക്ലാരയുടെ കന്യകാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ സകല ക്രിസ്തീയപുണ്യങ്ങളുടെയും ഒരു വിളനിലമായിത്തീർന്നു. പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികളിലും അവിടെ സദാ നിരതയായിരുന്നു. കത്രീന പ്രവേശിച്ച മഠത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷയായി അവിടെ നിയമിതയായി. ഭീകരമായ ദർശനവരംപോലും ദൈവം നമ്മുടെ വിശുദ്ധക്കു നൽകിയിരുന്നുവെന്നാണു പറയപ്പെട്ടിരുന്നത്. പരിശുദ്ധ കർത്താവായ യേശുവിനോടുള്ള പ്രത്യേക ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്ന വിശുദ്ധ ആ ദിവ്യരഹസ്യത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുമ്പോഴെല്ലാം സന്തോഷത്തിൽ കരഞ്ഞിരുന്നു. ക്രിസ്മസ്സിന്റെ തലേദിവസം ഒരിക്കൽ വിശുദ്ധ കത്രീനയ്ക്കു ദൈവമാതാവു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതായും ദിവ്യയുണ്ണിയെ തന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കുന്നതായും ഒരു ദർശനമുണ്ടായി. മഹാഭക്തയായ ഈ വിശുദ്ധ തന്റെ 50-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരണം പ്രാപിച്ചു. മരിച്ചിട്ട് അനേകവർഷങ്ങളായെങ്കിലും വിശുദ്ധയുടെ ശരീരം ജീവനം ഭക്ഷിയമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണു പറയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഏപ്രിൽ:— പ്രധാനദിവസങ്ങൾ:— 3. പെസഹാവ്യാഴാഴ്ച, 4. ദുഃഖവെള്ളി. 5. ദുഃഖശനി. 6 ഉയിർപ്പു ഞായർ. 25 സുവിശേഷകനായ വി. മർക്കോസ്. 27. വി. യൗസേപ്പു പിതാവിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥം. 30. സിയെന്നായിലെ വി. കത്രീന.

Nihil Obstat. Fr. Aurelian O. C. D.,
Alwaye, 12—2—1947. *Ap. Seminary.*

Imprimatur. † Joseph Attipetty,
Ernakulam, 16-2-1947. *Abp., Verapoly.*

Printed at the J. M. Press. Apostolic Seminary. Alwaye.

ഏപ്രിൽമാസത്തെ പൊതുനിയോഗം: വൈദികാന്തസ്സി
ലേക്കുള്ള ദൈവവിളികളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി സ്ഥാപിതമായിട്ടു
ള്ള ''പൊന്തിഫിക്കൽ സംഘ''ത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധി
പ്പെടുവാൻവേണ്ടി.

ഏപ്രിൽ:– മി. നി:— ഇന്ത്യയിലും സിലോണിലുമുള്ള കത്തോലി
ക്കാ വിദ്യാലയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി.

മേയ്മാസത്തെ പൊതുനിയോഗം: ഭാഗ്യജീവിതം വി
ശ്വാസീകരിക്കപ്പെടുവാൻവേണ്ടി.

മേയ്:–മി. നി:— ''അന്നമീത്താ'' രക്തസാക്ഷികളുടെ രാജ്യ
ത്തിൽ തിരുസ്സഭ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാൻവേണ്ടി.

അസാദ്ധ്യകാര്യമദ്ധ്യസ്ഥർ.

(ശാഖ)

നൈരാശ്യനീർച്ചുഴിക്കുള്ളിലകപ്പെട്ട
കൈകഴഞ്ഞാഴത്തിൽ താഴുവോരെ,
ആശതൻ തീരത്തേക്കാശ്വലിച്ചുകൊ–
ണ്ടാശിസ്സുകളേകുവാനായുമോരും,
ക്ലേശമാം കുരിശുകളുന്തുടം മൂടവേ–
വീശുന്നതാരാമാശ്വാസരശ്മി,
ഈ വഴിയാത്രയിൽവീഴാം വഴുതിനാം
ഹാ! വരം മാമുടൻ താങ്ങിനായി.
''സാദ്ധ്യമല്ലിക്കാര്യ''മെന്നോർത്തു കേഴുവോർ
മാദ്ധ്യസ്ഥ്യമരിലോ തേടിടേണ്ട,
ക്രിസ്തുവിൻ ശിക്ഷണം 'യൂദാസ്തദേവൂസ്'ം
സിദ്ധയാം 'റീത്താ'യുമീ വിശിഷ്ടർ
കീർത്തിയിവർക്കെങ്ങുമേഴുന്ന സാദ്ധ്യമാ–
യോർത്തവക്കൊക്കെ മദ്ധ്യസ്ഥരായി.
കീർത്തനമാകുന്ന പുഷ്പമാല്യങ്ങളെ
പേർത്തുമർപ്പിക്കാം നമുക്കവർക്കായ്.

ഉപന്യാസമത്സരപരീക്ഷാഫലം.

സി. ഇ. സി. യുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇക്കൊല്ലം നടത്തപ്പെട്ട ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ ബാലികാബാലന്മാരേയും ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷിച്ചതിൽ വളരെ കുറച്ച് ഉപന്യാസങ്ങൾമാത്രമേ ഇക്കൊല്ലം ഇവിടെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ബാലന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ കുറച്ചുകൂടി ഉത്സാഹവും താൽപര്യവും പ്രകടിപ്പിക്കണമെന്നു വീണ്ടും ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. കുട്ടികളുടെ കഴിവു വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇക്കൊല്ലത്തെ ഉപന്യാസവിഷയം കുറച്ചു കഠിനമായിരുന്നുവെങ്കിലും പലരുടേയും ഉപന്യാസങ്ങൾ സാമാന്യം നന്നായിരുന്നുവെന്നു സന്തോഷപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ചില ഉപന്യാസങ്ങളുടെ ആശയവും ഭാഷാരീതിയും മറ്റുംതൽകക്ഷികളുടെ പ്രായത്തിനു കുറിഞ്ഞതല്ലെ എന്നു സംശയിക്കപ്പെടാം. ശക്തനുസരണം ആശയങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചു ലളിതമായ ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു കുട്ടികൾ പരിശീലിക്കുകയാണു നന്ന്. തങ്ങളുടെ സാഹിത്യവാസനയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു പറ്റിയ ഇത്തരം സുവർണ്ണാവസരങ്ങളെ കുട്ടികൾ ഒരിക്കലും പാഴാക്കരുത്. ഇക്കൊല്ലത്തെ ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ സമ്മാനാർഹരായവരെ ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം അനുമോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇപ്പോഴാവശ്യത്തേ സമ്മാനത്തിനുള്ള സംഭാവന നല്കിയ റവ. റവ. ഫാദർ ജോസഫ് പഞ്ഞിക്കാരൻ അവർകളുടെ ഉദാരമനസ്കതയ്ക്കു ഞങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥമായ കൃതജ്ഞത. സി. ഇ. സി. അംഗങ്ങൾ അല്ലാത്തതിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

സമ്മാനത്തിനർഹരായവർ:

ഒന്നാംസമ്മാനം. ഠറി. കെ. ജോസഫ് തുരുത്തിയിൽ, മണിപ്പുഴ, എഞ്ചമേലി.

രണ്ടാംസമ്മാനം. 1. കെ. ജെ. തേരേസാ, ഏറണാകുളം.
2. എം. ജെ. മേരിക്കുട്ടി, വല്ലംമംഗലം.

മൂന്നാം സമ്മാനം. എം. പി. മറിയക്കുട്ടി, നെടുംകുന്നം. (ഡയറക്ടർ.)

മൂന്നാം സി. ഇ. സി. യുടെ വാർഷികദിനം.

സ്ഥലത്തെ സി. ഇ. സി. യുടെ 10-മത്തെ വാർഷികദിനം 1947 ഫെബ്രുവരി 9-നു റവ. ഫാദർ ജോസഫ് കോയിക്കര അവർകളുടെ മഹനീയാദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സാഘോഷം നടത്തപ്പെട്ടു. അംഗങ്ങളുടെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ, യോഗസാധാരണമായ ഇതര ചടങ്ങുകൾ ഇവയ്ക്കുശേഷം "മനുഷ്യന്റെ മനസാന്തരം" എന്ന പ്രഹസനം തന്മയത്വത്തോടുകൂടി അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു.